HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

די מיניהו ד] **אחריתי**. לימא נמחרונה שנסמוך עליה ה] דשמע הלר ניה מינך מעוה לקי"ל (עירובין קף מו:) ר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה: **קמייפא**. דקתני לר"ש שנאין מן הלשכה ו]: **לית כהו כפרה**. מנחת כהן ליתא ליוצרים כפרה בגוה אבל פר העלם דבר כפרה לגיבור היא: **קרבני לחמי לאשי**. ריבה הכתוב קרבנות הרבה לכל הני לשון קרבן ניינהו: **לרבות פר העלם**ז] . דנאין מתרומת הלשכה כתמיד דנתמיד משמעי ותע"ג דלאו לדעתא דהכי הניתו שקלים שהרי לא היו יודעים ר"ש. וכיון דמקרא ילף עיקר הוא ח] הך ט) היא (ג) דלחריתא: **שמיני נחביתין**. בשמכתא תמיד (קף לג:) מני (ד) לכהנים י"ג העסוקים בתמיד בין בנקר בין בערב זה בכך וזה בכך: **בשחרא דמשוחא**. דבאבל עמוקה היא דכתיב האומר לאומה מרבי (ישעיה מד). **שביעי**. מקריב הסלת למנחת נסכי תמיד: **שמיני ביין ס"ג דלא בעלי**. לעולה והא קיימא לן מנחתה ונסכיהם בלילה כו' אלא לא הקריבו היום נסכים יקריבום למחר וכגון שלא קדשו בכלי דלא נפסלו בלינה למאן דאמרי דקנ תמיד מרוחה ומונחת בכלי שרת ולעולם אם מת בטולה כל דין הערבים עד שיעשוה כהן אחר: **אהדורו לקמיה דרבא**. הא דקאמר רבי ירמיה בגמלו טפשאי: **מציפורין אמרי קמייהו**. כשאנו אומרים שם טעם שניהו יפה לומרים אותו השומעין לפני בני מרן ישראל: **מציפורין**. כי אמרי מילי מעלייתא לא אמרי להו קמייהו: **הא נמי**. דלאחרן דאיכא בטולה מציפורין היא דלא לח)ו דנפקא לי מקרא דכתיב בחביתין (ויקרא ו) שלא מנחת אהרן וכניו דכתיב בחביתין תאפה סלת מנחת תמיד חלות בלולת בשמן תקריבם ומקריבה עיקר להדור כהו מקרמייתא (בבמות סד:). **באתרא דחשוכא**. בגבל שכל מלוה (יומא נז.) בגל עמוקה (פסחים לד:). **אמרי שמעתתא דמחשכן**. כשאין יודעין טעמו של דבר נותן מלמד טעם שניהו (שם). **שביעי בשלת**. שלאחר הקטרת אברי תמיד מנחתו מתחלת להיות שלא תשתייר ביין. נסכיה רבינהו הכי, כל אלו קריבים עם האברים לאחר הקטרת אברי תמיד ונעבדין בלילה ואפילו לאחר. אם הניח היום יכול להקריב בלילה ואפילו למחר, ונלמד שלא יקדשו בכלי מחמת, שאי אפשר שנפסלין בלינה כדתניא במסכת מעילה (קף טו.), קדשו בכלי שכלו ליפסל בטבול יום וממותר כפורים ובלינה (לעיל מד:) אם הקדש נפסלין בלינה כדתניא במסכת מעילה (קף טו.), קדשו בכלי שכלו ליפסל בטבול יום וממותר כפורים ובלינה (לעיל מד:) אם כן גמול, שהיל ומן הפסוק הם קודמין לנסכי תמיד (תמיד לא:). **מנחתם ונסכיהם בלילה**. למעמת נסכים קריבין בלילה, ומי קשיא הא למעיני בהקומץ רבה (לעיל כו:) דבריה שהרבה ליקרב היום וקתני מעמת נסכים, מפרש לה בפרק יש בקרבנות במסכת תמורה (קף יד.). דהא דקתני היום נסכים הבאים עם הזבח, והא דקתני בלילה נסכים הבאין בפני עלמן כגון שהביאן זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא הנסכים בפני עלמן יכול להקריבן בלילה ואפילו למחר. אם הניח היום יכול להקריב בלילה מלמעה, ונלמד שלא יקדשו בכלי מלמעה, שאי אפשר שנפסלין בלינה כדתניא במסכת מעילה (קף טו.), קדשו בכלי שהכשירו ליפסל בטבול יום וממותר כפורים ובלינה (לעיל מד:) אם קרב הקרבן בזמנו ונפילו מבלי ועד עשרה ימים (תמורה יד.). דקי"ל לדם מניח זבחו היום ונכנו מבלי ועד עשרה ימים, ונפקא לן מהא דלמר מר ומנחתם ונסכיהם ימירי דבקריבת בקרבנות החב לבני כתירי (זבחים פד.).

ו) מוספתא דשקלים פ"ג ה"ז [טוריאים ג:], ג) [ימנות מד: מולין פו:], ג) [תמיד לח:], ד) פסחים לב: [יומא מו. זמחים ס: [בכורות נה: כתובות עה.], ה) [תמיד לח:], ו) [לעיל מד: ומ"ש], ז) [פסחים קמ. יומא מ:], ח) [לעיל נ: ע"ש], ט) ל"ל וכן קמייפא, י) ס"ל ל"ג וגי' רש"י לפי קתני, כ) בטלה ומלי לח קתני הס"ד. ל"ק, ל) [ס ומס מנחות וכן בפסחים מז:], מ) [ע"ש היטיב], נ) דבמתן. ל"ק, ס) ל"ל וכן פי' בקונטר' הכם והכי לישנא מיים מירע דהם לקלשוה בים דין והשתא מני. ל"ק, ע) ע' ל"ק, פ) ועוד מנחי לח מייתי מפסר פרש לחיבת ממה מעילה מדמנחן לכך ל"ק, צ) [ל"ל הם דעולה. ק"ק, ק) [ויעוש על זה עיין תוס' יומא נ. ד"ה פרן].

תורה אור השלם

1. צַו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: במדבר כח ב
2. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילֹם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם: במדבר כט יח
3. זֶה קָרְבַּן אַהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לַיהוָה בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ עֲשִׂירִת הָאֵפָה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מֶחֱצָיתָהּ בַּבֹּקֶר וּמַחֲצִיתָהּ בָּעָרֶב: ויקרא ו יג

הגהות הב"ח

(א) גמ' הדר אמר רבה הא אמי: (ב) שם יוסף וכן בכל העמוד: (ג) רש"י ד"ה דברי ר"ש וכיון דמקרא יליף עיקר הוא כך היא דאחרונא דלחריתא היא כ"ל וכ"ה ומס ס"ל לר' יהודה דמן מרומה הלשכה בתין וק"ל כר' יהודה כר' יהודה ק"ל וק"ל: (ד) ד"ה שמיני וכו' מני לי"ג כהנים העסוקים:

מוסף רש"י

פר העלם דבר של ציבור. כגון שהורו בי"ד בעבודת כוכבים ועבד ציבור על פיהם ונודע שעבד ומזה הם ושניהם עומדת כדי ליקח פר ושעירי עבודת כוכבים של ציבור. בתחילה מגביה להן. שגזברין גוזין מכל ממד מיכאל מעות לקנות מהם פר ושעירי עבודת כוכבים לכולן (הוריות ג:). **היו מניחים דאחרונא**. ליתו מהמעיות נמצא ממרוה דנמסון עלה ממלבת ממר ותמר, לכל מד ומד הדר משיטתיה קמייפא ומקו שיטתיה למבריה ובמקמייפא עיקר להדור כהו מקמייפא (יבמות סד:). **באתרא דחשוכא**. בגבל שכל מלוה (יומא נז.). בגל עמוקה (פסחים לד:). **אמרי שמעתתא דמחשכן**. כשאין יודעין טעמו של דבר נותן מלמד טעם שניהו (שם). **שביעי בשלת**. שלאחר הקטרת אברי תמיד מנחתו מתחיל להיות כדי שלא תשתייר ביין. נסכיה רבינהו הכי, כל אלו קריבים עם האברים לאחר הקטרת אברי תמיד ונעבדין בלילה ואפילו למחר. אם הניח היום יכול להקריב בלילה מלמעה, ונלמד שלא יקדשו בכלי מלמעה, שאי אפשר שנפסלין בלינה כדתניא במסכת מעילה (קף טו.), קדשו בכלי שהכשירו ליפסל בטבול יום וממותר כפורים ובלינה (לעיל מד:) אם קרב הקרבן בזמנו ונפילו מבלי ועד עשרה ימים (תמורה יד.). דקי"ל לדם מניח זבחו היום ונכנו מבלי ועד עשרה ימים, ונפקא לן מהא דלמר מר ומנחתם ונסכיהם ימירי דבקריבת בקרבנות החב לבני כתירי (זבחים פד.).

באפרה אין מועלין אמר רב אשי שתי תקנות הואי דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין ביון דחזו דקא מזלזלי בה וקא עבדי מינה למכתן גזרו ביה מעילה ביון דחזו דקא פרשי מספק הזאות אוקמוה אדאורייתא: ת"ר [א]פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים בתחילה מגבין להן דברי ר' יהודה ר"ש אומר מתרומת הלשכה הן באין והתניא איפכא [ב]הי מיניהו [ג] אחריתא אמרוה רבנן קמיה דרב אשי לימא קמייתא אחריתא דשמעינן ליה לר"ש דחייש לפשיעה אמר להו רב אשי אפי' תימא בתרייתא אחריתא כי קא חייש ר"ש לפשיעה במילתא דלית בהו כפרה בגוה במילתא דאית להו כפרה בגוה לא חייש ר"ש לפשיעה מאי הוי עלה א"ל רבה זוטי לרב אשי ת"ש דתניא [ד]את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו לרבות פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים שבאין מתרומת הלשכה דברי ר"ש: ושלימה היתה קריבה וכו': א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים או דילמא שלימה שחרית ובטילה בין הערבים אמר רבא ת"ש [ה]שמיני בחביתים ואם איתא דבטילה בין הערבים הא זמנין דלא משכח ליה שמיני בחביתים ה"ד דמת כ"ג ולא מינו אחר תחתיו אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה אמר [ו]בבלאי טפשאי משום דיתבו באתרא דחשוכא אמרי שמעתתא דמחשכן אלא דקתני [ז]שביעי בסלת תשיעי ביין ס"נ דלא בטלי [ח]מנחתם ונסכיהם [ט] בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו למחר אלא [י]דאי לא קתני ס"נ דאי לא קתני אהדרוה קמיה דרבא אמר מבישותין אמרי קמייהו מטיבותין לא אמרי קמייהו [כ] [ל] והדר אמר רבא הני נמי טיבותין היא [מ] אמר קרא [ג] סלת מנחה תמיד הרי היא לך כמנחה [נ] תמידין מאי הוי עלה אמר ר"נ בר יצחק ת"ש דתניא [ס] שחרית ושלימה בין הערבים א"ר יוחנן פליגי בה אבא [ע] יוסי בן דוסתאי ורבנן אבא יוסי בן דוסתאי אומר מפריש לה שני קמצים של [צ] אמרי מפריש לה קומץ אחד לבונה קומץ שחרית וקומץ בין הערבים ורבנן במאי קמיפלגי אבא יוסי בן דוסתאי סבר לא אשכחן חצי קומץ בין הערבים ורבנן סברי לא אשכחן עשרון חצי קומץ שחרית וחצי קומץ דקריב ורבנן סברי לא אשכחן עשרון דבעי שני קמצים בעי רבי יוחנן כהן גדול שמח ולא מינו אחר תחתיו לרבנן

ואין מועלין באפרה. תימה מיפוק ליה לתפר הקדש מותר כלתי לאדם אם נטבא אם לא לא נסכים היום [מביא] בלילה או לתחר דאי לא קתני שאם לא הביא או לתחר אבל בתר רוב הימים אזיל ורוב ימים באין נסכין עמו הכא נמי דאם מת כהן לא קתני הילכך קאמר שמיני בחביתין. ומהא ליכא למשמע מינה. אהדרוה קמי דרבא הא דקאמר ר' ירמיה בבלאי טפשאי אמר מבישותן כלומר מה שאין אנו מתרצין יפה שיש בו קושיא אומרין לפני בני ארץ ישראל כדי שילעיגו עלינו. ומטיבותן כלומר ומה שאנו מתרצין יפה אין אומרין לפניהן. הרי היא לך כמנחת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא

ממלי לח מייתי מתני' דמיימי מינה סיועתא לעולה הנהנה מן המעות כשהיא חיה לח מעל עד שיפגום כשהיא מתה ביון שהנה כל שהוא מעל ומעל להני לח מיימי לה דילמא מיימי לה דוקא מעות הוחל ולכפרה אתיא לח בדילי מינה ותקנו רבנן מעילה טפי כדקתמר בתר הכי דמעות לח אמעין [ס] העולה ואית ספרים דגרסי הוחל ולכפרה אתיא בדילי מינה ואין הסוגיא מוכחת כן ומעל ס"ק מתני' דאמעין דלחיבו מעות בדבילי איכא מעילה ועולה דאמעין אילו איכא בדילי איכא מעילה: **פר** העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים. יש לדקדק אמתי נקט גבי פר לשון יחיד ובגי שעירי לשון רבים והוי מצי למינקט דשמכמן דניפלוג ומתנות ועיל ס"ל מעל יוחנן: **דשמעינן** [ק] פרי עבודת כוכבים ליה לר"ש דחייש לפשיעה: **דאי** לא קתני. כלומר דבר שמיעו רגיל לבא בתקרבי בעלמא: **לרבנן**

ו) נלמד מל"ל ס"ל ללא בטלי הם ומיכן דקרבי מנחה קרבים ונסכים בלילה אף כו':

שיטה מקובצת

ג) מיניהו דאחריתא: ד) [כמדבר כח ב] קמייהו. הדר אמר רבא הא נמי מטבותין: ה) [ומנחת תמיד: ו) מיניהו דאחריתא: ז) עליה דניסכי הדר: ח) מן הלשכה. נאמרה באחרונה דשמעינן לר"ש דאמר לעיל משל צבור תהא מנחת כהן שמח ולא מיורשין שמא יפשעו וה"ג מאי דלמר מר לא נפקא לי מממני' מקרא דתמיד נפקא לכתיב וכו':

א) מהי ל"ל מלמרי לח לא נפקא לי מממני' מקרא דתמיד נפקא לכתיב וכו':

קנה א מיי' פ"ד מהל' שקלים הלכה ב:
קנו ב ג מיי' פ"ג מהל' תמידין ומוספין הלכה כב:

רבינו גרשום

כיון דקא פרשי מספק הזאות. כשהיה ספיקא לאדם אם נטבא אם לא לא היה רוצה שיהו מזין עליו שהיה חושב בדעתו שמא לא נטמאתי והייתי מועל. אוקמוה אדאורייתא שאין מועלין באפרה. בתחילה מגבין להן כלומר שלא היו לוקחין אותה מתרומת הלשכה אלא גובין עכשיו מכל אחד ואחד פרוטה וקונין מהן: הי מיניהו באחריתא. כלומר צריכין אנו לידע אי זו נשנית באחרונה מאלו הברייתות שחזר בה ר' שמעון ואמר כר' יהודה דקיימא לן ר' שמעון רר' יהודה הלכה כר' יהודה: לימא קמייתא היא אחריתא שחזר בו מההיא דאמר בה בתחלה הן באין ואמר מתרומת הלשכה הן באין דחייש לפשיעותא כדאמרינן לעיל כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא דניתו מלשכה: במלתא דלית להו כפרה בגוה. כגון כ"ג שמת דאם היו הירושים מביאין בעבורו היו מביאין ולא בעבור עצמן משום הכי פשעי. במילתא דאית להו כפרה בגוה כגון פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז ניתא להו דליכפר ולא פשע ויחיד ובתחילה מגבין להן: לרבות פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז דהיינו נמי לאישי דנשתפיו הן ודיינן כתמידין: ת"ש שמיני בחביתין במס' תמיד חשיב כמה כהנים זוכים בתמיד. והשמיני בחביתין: באתרא דחשוכא. דבבל עמוקה ואשחוכה: [מנין ס] ומנחתם ונסכיהם בלילה או לתחר והשתא בטלו שנים אלא דאי לא קתני שאם לא הביא נסכים היום [מביא] בלילה או לתחר אבל בתר רוב הימים אזיל ורוב ימים באין נסכין עמו הכא נמי דאם מת כהן לא קתני הילכך קאמר שמיני בחביתין. ומהא ליכא למשמע מינה. אהדרוה קמי דרבא הא דקאמר ר' ירמיה בבלאי טפשאי אמר מבישותן כלומר מה שאין אנו מתרצין יפה שיש בו קושיא אומרין לפני בני ארץ ישראל כדי שילעיגו עלינו. ומטיבותן כלומר ומה שאנו מתרצין יפה אין אומרין לפניהן. הרי היא לך כמנחת תמידין שאינה בטילה לא בשחרית לא

יפשעו וה"נ גזר דלמא דלא גבו להו הילכך באין מן החלשה: ז) העלם דבר: ח) והך היא: ט) אמרתי. דאי לא נפקא לי א) מקרא. מתמיד נפקא: י) ואפר פרה. עיין תוס' יומא דף מו ע"ב: כ) דפסק ותני אפי':